

Ufoer over skolegården

En ufosag fra 1994 bliver tit fremhævet som en af de bedst dokumenterede og ikke mindst troværdige. Den foregik i skolegården på en afrikansk skole. Ikke mindre end 62 skolebørn blev pludselig konfronteret med en flyvende tallerken og ikke mindst fartøjets pilot. Børnene lavede senere tegninger af deres temmelig uhyggelige oplevelse. To meget kendte ufologer, journalisten Cynthia Hind og psykologen John Mack, interviewede senere børnene. Det bliver tit understreget, at disse børn ingen forkundskaber havde om ufoer og indtil i dag har fastholdt deres enslydende beskrivelser, hvilket yderligere øger troværdigheden. Og som bekendt er det jo fra børn og fulde folk, man skal høre sandheden. Under alle omstændigheder er det en af vor tids mest interessante ufohændelser.

Af Henning Dethlefsen

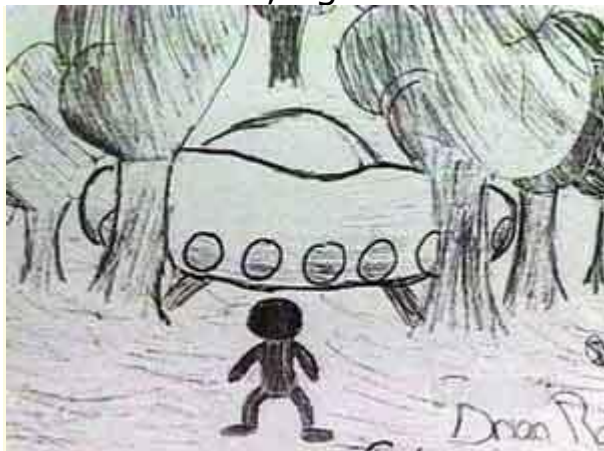
Hændelsen fandt sted den 16. september 1994 ca. 30 kilometer sydøst for Zimbabwes hovedstad Harare på Ariel School.

Ariel er en privat grundskole nær byen Ruwa med børn af både afrikansk, asiatisk og europæisk afstamning. De involverede børn var mellem 5 og 12 år gamle.

Klokken var ca. 10.15, og der var formiddagspause, så alle børnene legede i skolegården. Lærerne holdt møde på lærerværelset, og der var derfor ingen voksne i selve skolegården.

Skolegården i Ariel School.

Væsnet, som kom ud af den flyvende tallerken, var sort og uden ansigtstræk, ifølge nogle beskrivelser.

Pludselig kom børnene løbende ind til lærerne, hvor de ophidset fortalte om en flyvende tallerken, der var landet og en „person“, som havde nærmet sig dem.

Det hele havde måske kun varet i 15 minutter, men havde tydeligvis gjort et stort indtryk. Nogle af de mindre børn var meget bange og græd. Nogle af dem mente, de havde set en tokoloshi, som i den lokale folketro er en slags menneskeædende dæmon.

Lærerne troede først, der var tale om hysteri og ren fantasi, og da de gik ud for at se efter, var der intet at se. Men børnenes holden fast ved deres historie fik efterhånden flere af lærerne overbevist om, at de faktisk havde set noget usædvanligt. Skolens rektor, Colin Mackie, kontaktede derfor Afrikas dengang berømteste ufolog og journalist, den nu afdøde Cynthia Hind.

Afrikas UFO-dronning

Cynthia Hind udspurgte børnene på Ariel School.

Nu vrimer det jo ikke ligefrem med afrikanske ufologer, men blandt de få rager Cynthia Hind bestemt op som den mest kendte. I sine unge år var hun medlem af det sydafrikanske luftvåbens kvindekorps og giftede sig med en RAF-pilot. Allerede her kan man ane interessen for ting, der sker i luften.

Senere levede hun i en årrække sammen med sin mand i det nordlige England, hvor hun fik to børn. Men hun flyttede snart tilbage til Afrika, nemlig netop Zimbabwe, hvor hun var med til at starte en møbelfabrik. Samtidig udviklede hun en lidenskabelig interesse for research af ufoer og ikke mindst for at skrive om dem.

Hun var MUFON's (Mutual UFO Network) koordinator for Afrika og desuden redaktør og udgiver af det halvårlige magasin *UFO Afrinews*. Især blev hun kendt for sine to bøger *UFOs African Encounters* fra 1982 og *UFOs Over Africa* fra 1997. Cynthia Hind døde i år 2000. At hun boede i Zimbabwe i 1994, gjorde det oplagt at kontakte hende i forbindelse med hændelsen i Ariel.

En lille „person“ med store øjne

Cynthia Hind ankom til Ariel School ganske kort tid efter hændelsen og havde med sig et BBC tv-hold, som kunne filme, hvad der nu skete.

Colin Mackie, som var rektor på Ariel School, kontaktede Cynthia Hind, da forældrene begyndte at stille spørgsmål til børnenes oplevelse.

Rektor Colin Mackie havde været så forudseende (muligvis på Cynthias foranledning) at lade børnene tegne deres oplevelse, og der lå således, da hun ankom, en stak på 35-40 tegninger, der viste både flyvende tallerkener og rummænd.

Hind gennemgik tegningerne og fandt de bedste frem. Herefter lod hun rektoren samle otte af de ældste børn på hans kontor, fire drenge og fire af pigerne, hvor de den ene efter den anden besvarede Hinds spørgsmål om hændelsen.

Gennemgående fortalte børnene, at de havde set et objekt og mindst en lille „person“ klædt i sort og med langt, mørkt hår. Objektet beskrives som sølvagtig og formet i den klassiske form som en flyvende tallerken.

Nogle af børnene havde set objektet lande, medens andre bare havde set det på selve jorden inde mellem træerne. En dreng beskriver objektet mere som et glimt og nogle skygger. En anden beskrev, hvordan „en ting“ bevægede sig

ude på siden, medens en anden „ting“ løb frem og tilbage på toppen.

Især den ene af pigerne, Emily B, gjorde indtryk. Hun havde været inde i klassen, da hun hørte ståhejen og skyndte sig udenfor. Hun havde ikke blot set en person, men flere. Den ene havde bevæget sig henimod børnene, men da den øjensynligt opdagede dem, vendte den om og skyndte sig tilbage. Personen beskrives igen som lille og sort, men Emily tilføjer den detalje, at han havde store mørke og ovale øjne, der dækkede en stor del af ansigtet. Og så fortæller hun, at hun var bange!

Som man se ved at læse Cynthias egen gennemgang af sagen i *UFO Afrinews* nr. 11 og 12 fra 1995, var der flere mere eller mindre klare udtalelser fra andre børn, som også indeholdt beskrivelser af objektets bevægelser, men børnene på filmen er ganske repræsentative.

Imellem spørgsmålene til børnene diskuterer Hind bl.a. besøg fra andre planeter med skoleinspektør Mackie på kontoret, og de går bagefter sammen ud i skolegården. Holdet har taget en geigertæller med, så man kan måle eventuel stråling i landskabet forårsaget af objektet. Her viser to af børnene, hvor i krattet de så objektet lande.

Herefter ser vi kort Cynthia Hind diskutere sagen med tv-holdet, og hun konkluderer, at sagen kan sammenlignes med andre sager, hun har undersøgt, og at hun er overbevist om, at børnene helt sikkert har set „noget“.

Flere af børnene blev igen interviewet i 2010, hvor de fastholdt deres beskrivelser og fortalte, at hændelsen har haft stor indflydelse på deres liv.

Bortførelsesprofessoren

John E. Mack ankom til Ariel School ca. to måneder senere end Cynthia Hind. Og dette var ikke en hr. Hvem-Som-Helst. Mack var en amerikansk psykiatriprofessor ansat og uddannet ved Harvard University. Under Den Kolde Krig havde han sammen med akademiske berømtheder som fx Carl Sagan deltaget i aktioner for afskaffelsen af atomvåben. Allerede her udtrykkes hans bekymring for, hvordan vi mennesker udgør en trussel for vores planet.

John Macks bedste bidrag til Ariel-sagen var måske, at han opfordrede både forældre og lærere til ikke at beskyldte børnene for at lyve. Mack døde i London i 2004 efter at være blevet ramt af en spritbilist.

Mack havde fra starten haft en interesse for mareridt, drømme og det spirituelle og havde en forestilling om altings forbundethed. Denne interesse mundede i starten af 1990'erne ud i en interesse for „abductions” – dvs. nogle menneskers oplevelser af at være blevet bortført af rumvæsner. Han gennemførte således en undersøgelse af 200 personer med bortførelsesoplevelser og konkluderede, at de ikke var syge, men havde „reelle” oplevelser. I 1994 præsenterede han resultaterne i bogen *Abduction: Human Encounters With Aliens*.

Mack bliver ofte nævnt i samme åndedrag som Whitley Streiber, en gyserforfatter, som selv hævder at være blevet bortført mange gange, samt Budd Hopkins og David M. Jacobs, to amatørpsykologer, som også har udgivet flere bøger om emnet og ikke mindst deres undersøgelser. Det handler her især om at afdække såkaldt ”glemt hukommelse” ved hjælp af hypnose.

I modsætning til de tre andre i firkløveret havde Mack dog sine faglige forudsætninger i kraft af sin uddannelse inden for psykologi i orden, og han tilførte således påstandene om bortførelserne noget meget tiltrængt troværdighed. Hvor Hopkins og Jacobs mente, at fænomenet havde bund i

den fysiske verden, var Mack også åben over for andre „realiteter”.

I november 1994 var Mack på besøg i Sydafrika og Zimbabwe og tilbragte, inden han rejste hjem igen, to dage på Ariel School, hvor han interviewede både lærere og elever. Også denne gang var der et tv-hold til stede. Foran rullende kameraer afslørede professoren med sine spørgsmål nye uhyggelige detaljer i Ariel-sagen.

Emily B, som især lagde mærke til de store øjne.

Et uhyggeligt budskab gennem øjnene

Optagelserne af børnenes svar til Mack er først og fremmest præget af uhygge.

Det, børnene beskriver, er stort set det samme, som det de fortalte til Cynthia Hind, men nu bærer deres beskrivelser præg af angst.

En tydeligvis skræmt, lille pige tilføjer den detalje, at der samtidig lød en høj „fløjten”.

Emily B uddyber denne gang med en beskrivelse af, hvordan væsnet stirrede ondskabsfuldt på hende „som om det ville komme og tage os”.

Herefter var hun gået sin vej og havde grædt.

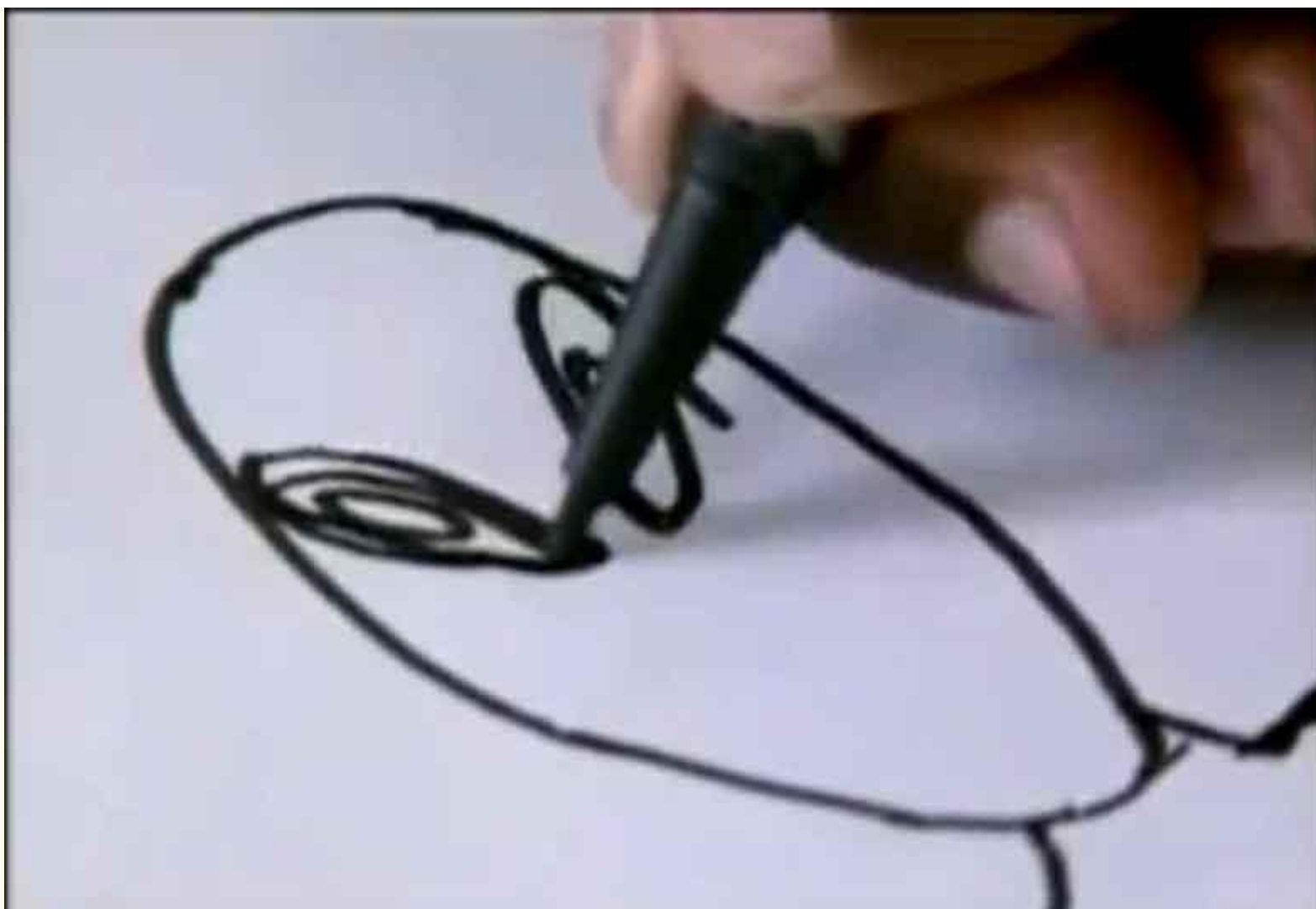

Lisa, som via telepati fik et økologisk budskab af væsnet.

Især en piges beskrivelser er dog dominerende i filmmaterialet, nemlig Lisas. Også her spiller væsnets øjne en afgørende rolle, men hvor Emily B understregede, hvordan de var udtryk for ondskab, så giver Lisa udtryk for, at væsnet havde en god grund til at ville fremkalde angst hos børnene. Formålet, mener hun, kunne være at advare om verdens undergang, hvor mennesket har ødelagt planeten så meget, at alting til sidst dør. Inklusive menneskene selv. Væsnet havde tilsyneladende telepatiske evner, som det brugte til at formidle et vigtigt budskab.

Mack konkluderede efterfølgende, at børnene ikke led af vrangforestillinger eller på anden måde var psykisk syge, men fortalte ærligt og redeligt om en reel oplevelse. Som ekspert på området ville han være i stand til at skelne mellem ærlige og uærlige vidner.

Desværre skal man dog blot gå nogle få måneder tilbage til et andet møde for at finde ganske mange andre eksperter, som bestemt ikke er enig med Mack i hans bedømmelse af sig selv.

Flere af børnene lagde især mærke til væsnets stirrende øjne, som også gik igen på tegningerne. Her under et af Macks interviews.

Macks mangelfulde metoder

Fra den 23. til den 26. juni 1994 deltog Mack i en CSICOP-konference i Seattle i USA. CSICOP er en skeptikerorganisation sammensat af eksperter fra alle mulige fagområder.

På grund af den store medieopmærksomhed i kølvandet på sin bog *Abduction: Human Encounters With Aliens* fra samme år, var det Mack og hans forskning, som tiltrak sig mest opmærksomhed under konferencen og nu blev genstand for en ophedet debat.

Især modtog Mack kritik fra psykologiprofessor Robert Baker fra Kentucky. Han drog klare sammenligninger mellem bortførelsesvidnernes oplevelser og patienter med alvorlige søvnforstyrrelser.

Herudover kritiserede Baker voldsomt brugen af hypnose som et redskab til at afdække virkelige hændelser. Under hypnose slippes fantasien fri, og det bliver bagefter umuligt at skelne „ægte hukommelse“ fra „falsk hukommelse“.

William Cone, en psykolog fra Californien, beskrev Macks forskning som „oprivende dårlig“ og pointerede, at dårlig udført forskning på dette område blot ville resultere i, at forskeren overfører sine egne ideer og forestillinger på patienten. Professoren fra Californien pegede ligeledes på visse menneskers behov for at gøre sig selv interessante over for andre og måske endda komme i medierne.

Cone indrømmede, at ikke alle personer med bortførelsesforestillinger var psykisk syge eller led af vrangforestillinger, men at en erindring om en hændelse ikke i sig selv er et bevis for denne hændelses eksistens. Eller at hændelsen fandt sted som beskrevet.

Hvad der dog især ramte Mack, var da Donna Basset gik op til talerpulten, og fortalte, at hun havde deltaget i Macks undersøgelser som patient. I virkeligheden lod hun kun som om for at infiltrere Macks undersøgelser og studere hans metoder. Og de havde været fulde af fejl, fortalte hun. Metoderne havde været meget lidt eller slet ikke videnskabelige. Resultatet blev, at Mack ikke kun var blevet snydt af Donna Basset, men også af andre „patienter“, som nok i virkeligheden blot søgte opmærksomhed. Patienterne havde simpelthen fortalt professoren det, han ønskede at høre.

Senere undersøgelser af Macks forskning viste desuden, at han slet ikke havde taget højde for det, man kunne kalde mennesker med en stærk tilbøjelighed til at fantasere – en i dag accepteret psykologisk kategori. De er således ikke syge i klinisk forstand, men udviser dog en række typiske symptomer, som netop var til stede i høj grad blandt Macks forsøgspersoner.

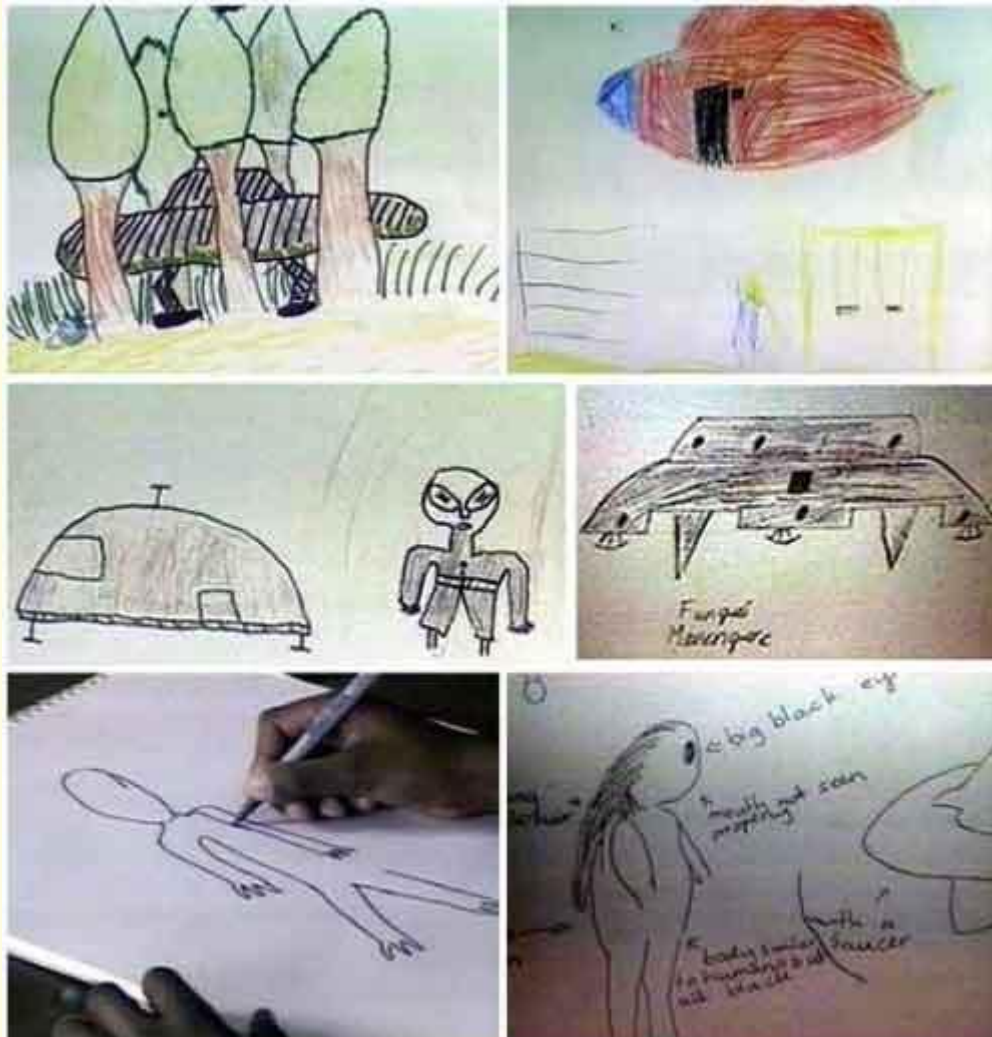
I maj 1994 blev der indledt en undersøgelse fra universitetets side mod Mack. Den blev afsluttet 14 måneder senere uden reelle konsekvenser for Mack, men man udtalte dog i konklusionen en meget skarp kritik af hans metoder. En kritik som nødvendigvis kaster en skygge over hans besøg på Ariel School.

Mistænkelige huller og selvmodsigelser

Allerede i den første film med Cynthia Hind er der uheldigheder, som springer i øjnene. Man ser fx ufologen stå og sortere i tegningerne. Cynthia Hind skrev senere, at hun pillede de 22 mest „interessante“ tegninger ud. Der skulle angiveligt være 35-40, men der var jo over 60 børn, som ifølge historien faktisk var vidner. Så hvad er der sket med resten af tegningerne? Har Mackie kun præsenteret et udvalg? Eller var der muligvis kun de 35-40 børn, som så noget?

Cynthia Hind sorterer i tegningerne.

Et udvalg af børnenes tegninger.

De berømte tegninger er tydeligvis blevet udvalgt, hvilket sandsynligvis forklarer, hvorfor man på nettet kun finder de samme ca. 15-16 stykker igen og igen. Og det selv om der også blev produceret tegninger under Macks besøg to måneder senere.

Der er under alle omstændigheder foregået en voldsom sortering i tegningerne henimod en ganske bestemt fremstilling. Man kan forestille sig, at de øvrige tegninger simpelthen ikke forestillede noget genkendeligt, men blot det som flere af vidnerne beskrev som „lys“, „skygger“ og „glimt“. Altså noget ikke-sensationelt og derfor uinteressant for ufologerne.

Men selv om der er foregået en sådan sortering, giver tegningerne alligevel, og ikke mindre hvis man sammenholder med børnenes mundtlige beskrivelser, et meget selvmodsigende billede. Objektet kan let identificeres som den klassiske flyvende tallerken, men der er mange og store forskelle i designet. Var der nu kun et vindue eller flere? Støtteben eller ikke støtteben? En dør eller ikke en dør? En „antenne“ eller ikke

en antenne?

Præcist det samme kan siges om beskrivelsen af „personen“. Langt hår, intet hår. Store øjne, ingen øjne. Øjnene spidse forneden, øjnene spidse foroven. Tætsiddende dragt, prikket kjole. Tyk eller tynd. Var der nu kun en „person“, to eller måske tre eller flere? Eller ingen, som nogen også påstod. Nogle af børnenes beskrivelser er så uklare, at man faktisk ikke kan se, om det nu er „væsnerne“, de taler om, eller en eller anden egenskab ved fartøjet.

Det fremgår af Hinds artikel, at børnene heller ikke kan blive enige om antallet af fartøjer. Man skulle nærmest tro, der ikke er tale om den samme hændelse.

Påstanden om, at børnene er enige om hændelsen, er i al fald en myte.

Denne uenighed fortsætter, da Cynthia går ud i skolegården, hvor to af vidnerne skal vise hende, hvor objektet landede. Her peger de på to forskellige landingspladser.

Den noget forvirrede Cynthia spørger det ene barn, om objektet flyttede sig, men det gjorde det ifølge drengen ikke.

Cynthia fandt simpelthen aldrig ud af, hvor objektet landede. I hendes artikel er der således blot meget løst angivet to mulige landingspladser med et spørgsmålstejn.

Nogle af børnene så to rumvæsner og ikke bare et – helt uden øjne, mund eller næse.

Børnene udpegede to landingspladser på lang afstand.

Enhver, som kigger på børnenes tegninger (de sorterede), må få det indtryk, at børnene har været ret tæt på for at have kunnet se alle detaljerne. Men objektet var slet ikke landet i skolegården.

Børnene havde i virkeligheden betragtet noget, der skete ret langt væk (allermindst 100 meter), og som også var delvist skjult af højt græs, buske og træer.

Tegningerne viser muligvis slet ikke, hvad børnene så, men derimod hvad de bagefter *forestillede* sig, at de havde set. Nogle har måske misforstået opgaven som „tegn en flyvende tallerken“.

De mindst detaljerede tegninger var muligvis de mest tro imod det, som børnene faktisk så. Og det var netop dem, der i løbet af den uflogiske proces, blev frasorteret!

Hvordan man *ikke* interviewer børn

Der findes mange eksempler på børnevidners uheldige rolle i retssager.

I 1669 blev den svenske konge således informeret om et omfattende hekseaktiviteter i byen Mohra. Djævelen havde især slået sine klør i byens børn. Hvad der herefter skete, beskrives af Joseph Glanvill i bogen *Saducismus Triumphatus* fra 1689.

Der blev udsendt en undersøgelseskomite, som udsurgte alle børnene i byen. Komiteen fandt, at de ældre børns vidneudsagn var slående enslydende og derfor måtte anses for troværdige. 48 børn og voksne blev herefter brændt på bålet.

I den berømte amerikanske hekse sag i Salem fra 1692 var der også børn, der som vidner bekræftede eksistensen af hekse.

I vore dage er der flere eksempler på, hvordan børns vidneudsagn resulterer i retssager om pædofili mod uskyldige. Og der eksisterer derfor en række af psykologer og kriminologer anerkendte forholdsregler og metoder, der skal følges, når man afhører/interviewer børn. Formålet er at undgå, at barnet bliver påvirket, direkte eller indirekte, af spørgeren.

Grundlæggende bør et interview af et barn foregå med så lidt påvirkning fra omgivelserne som muligt. Når Cynthia Hind

således samler børnene på kontoret, men med deres kammerater lyttende i døråbningen sammen med andre voksne, er det allerede kritisabelt. Børnene påvirker hinanden og forsøger måske som i en undervisningssituation at overgå hinanden med detaljer. At Cynthia ind i mellem spørgsmålene diskuterer rumvæsner med inspektør Mackie må også nødvendigvis påvirke.

Obtaining a **free account** of the event is another technique that should be used during the interview. One of the goals pursued in this phase is designing the strategy for the next part of the interview, i.e. the question asking phase. Therefore it is worth making brief notes and identifying subjects, which should be elaborated in the next phase.

In order to obtain a free narrative account, the interviewer should ask the child to describe his/her memories of the event. The interviewer must not interrupt the child or ask any specific questions. It might be helpful to paraphrase the child's last thought, without adding any details. Thus the interviewer should apply the techniques of active listening.

Koehnken points to several practical problems, which may emerge in the free account phase, and provides some advice on how to deal with them. For example the child may stop at some point of giving the account, even if there is more to say. The interviewer should demonstrate patience and stay quiet, even if the pauses in the child's report are long. It is important to remember that this phase precedes asking questions, and silence may be a very effective tool of eliciting more elaborate answers, if it is followed by open-end questions. When the child makes an impression of having finished the narrative account, the interviewer should not start asking questions immediately, but rather encourage the child to try to recall more details, by asking: "Do you remember anything else?", and waiting a few more seconds.

Asking questions is the next phase of the cognitive interview of children. Before moving on to this part, the interviewer should explain the child that he/she is going to be asked about the details of the event. It is important to emphasize once again that the child should describe everything that will come to his/her mind, without guessing or inventing anything. The interviewer may also add that this is going to be a difficult task, which requires much effort and attention. It seems useful here to briefly describe the types of questions, their advantages and limitations, and their potential effects on the answers provided by the child.

- **Open-end questions.** They allow the child to form more elaborate and extensive answers (e.g., *How did the teacher look like?*). The interview should be structured in such a way that most information is elicited from the child's narrative answers to open-end questions.
- **Close-end questions.** They require a precisely defined answer, usually one word or a short phrase (e.g., *What color were his trousers?*). This type of questions, however, has several drawbacks and should be avoided.
- **Multiple choice questions.** They provide a limited number of alternative answers, and the child has to choose the right one. This type of questions should be strongly avoided, as it seriously limits the amount of elicited information. If such questions cannot be avoided, they must be as simple as possible and should focus on one person or object.
- **Complex questions.** These contain many auxiliary questions. Children often make errors when responding to them, as they find it difficult to understand this type of questions and scan their memory at the same time. Instead of asking complex questions, the interviewer should use simple ones, giving the child enough time to answer each of them.
- **Grammatically complex questions.** Children find this type of questions difficult to comprehend, so they should be divided into a number of simpler ones.
- **Suggestive questions.** They suggest the answer, directly or indirectly, or contain facts unknown to the interviewee. They may influence both the content of the child's memory and what the child says, so they should be avoided at any cost.

The general rule is that questions must not suggest answers to the interviewed child and, most importantly, should be adjusted to the child's developmental stage. The cognitive interview is not

Nogle retningslinjer for interviews af børn i artiklen „The Cognitive Interview of Children“ fra Institute of Forensic Expert Opinions i Krakow.

Mens børnene udspørges af Cynthia Hind, lytter voksne og børnenes kammerater i døråbningen.

hvorefter Cynthia Hind selv indskyder „væsnet“.

Når man så endelig begynder at stille spørgsmål, skal man ifølge psykologernes retningslinjer så vidt muligt undgå spørgsmål, hvor børnene bliver tvunget til at vælge mellem et begrænset antal muligheder.

Erfaringen viser, at børn fx har en tendens til at vælge „ja“ fremfor „nej“ og er gode til at aflæse spørgerens kropssprog og herefter gætte det „rigtige“ svar.

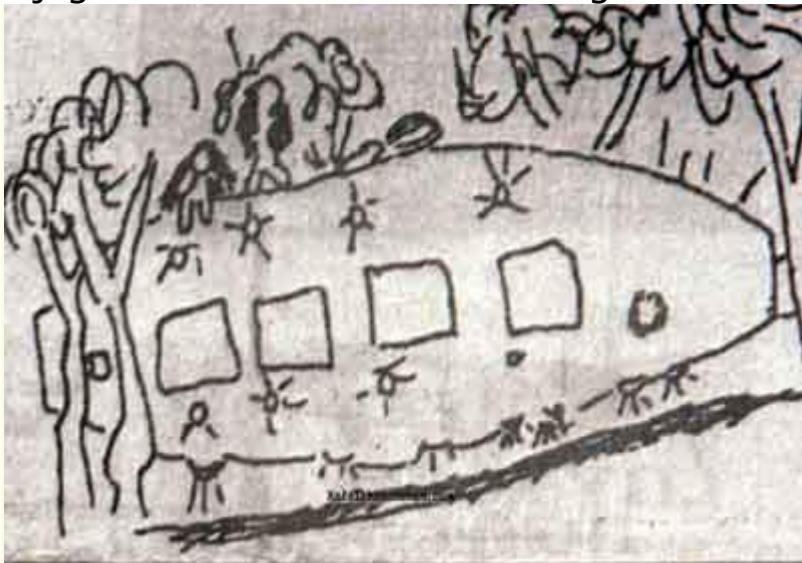
Man skal også altid undgå spørgsmål om, hvad barnet forestiller sig eller tænker er foregået, fordi barnet meget let forledes til at give et svar udelukkende baseret på fantasien. Barnet kender måske ikke svaret, men føler sig alligevel presset til at producere det.

Man kan næppe rette nogen anklager mod Cynthia Hind for ikke at følge disse retningslinjer. Anderledes forholder det sig med Mack, som jo havde sin uddannelse i ryggen. Det fremgår ikke af filmmaterialet, om Mack rent faktisk inden spørgsmålene lod børnene komme med deres egen fremstilling. Hvis det har været tilfældet, virker det imidlertid underligt, at det ikke også er blevet filmet. I det mindste interviewer han dem ikke i samlet flok. Men til gengæld begår han mindst lige så mange fejl hvad angår spørgsmålene som Cynthia Hind.

Mack interviewer Lisa.

hollandsk udsendelse. Men denne gang blev de samlet i skolegården og fik i langt højere grad lejlighed til at komme med længere forklaringer uden at blive afbrudt.

Endnu et billede af fartøjet. Læg mærke til figurerne på toppen og rækken af vinduer.

En grundlæggende regel er, at børn altid skal have mulighed for at komme med deres egen fremstilling. Først når det er sket, kan man begynde at stille spørgsmål. Men Cynthia Hind afbryder konstant børnene med spørgsmål. Problemet med dette er, at man let kommer til at sætte børnene i en situation, hvor de føler sig tvunget til at beskrive noget, de måske ikke har set.

Tendensen i Cynthias spørgsmål henimod, at børnene har set et rumvæsen, kan let ses, når hun taler om „væsnet“, hvor børnene blot taler om „en person“ eller „en fyr“. I et tilfælde leder barnet efter et ord,

En kunstners fortolkning af børnenes beskrivelser af væsnet fra den flyvende tallerken i Ariel.

Børnene præsenteres af Mack for meget få svarmuligheder og bliver også afkrævet svar på, hvad de forestiller sig: „What do you imagine?“

Lisa bliver spurgt to gange om, hvornår hun fik angstfølelsen for første gang, og hver gang vælger hun den sidste svarmulighed, hvilket resulterer i to selvmodsigende svar. Var det nu, da hun så væsnets øjne, eller var det derhjemme? Måske mens hun drømte, som rigtig mange børn senere fortalte, de havde gjort? Men Mack opdager tilsyneladende ikke selvmodsigelsen.

Cirka halvandet år efter hændelsen blev børnene filmet for 3. gang, denne gang til en

Det er tydeligt, at børnene stadig er bange og har onde drømme. Men nu får de også lov til at give udtryk for, hvor denne frygt faktisk stammer fra.

En pige fortæller, hvordan hun i et tv-program har hørt om rumvæsner, der bortfører mennesker for at gøre dem gravide. Og en dreng fortæller, hvordan „nogle mennesker“ mener, at rumvæsnerne kommer for at advare os imod at ødelægge Jorden. Altså ikke noget med telepatiske budskaber fra rumvæsnerne selv.

Filmoptagelserne fra Ariel School synes således at bekræfte kritikken af Macks metoder, som de blev yttret på CSICOP's konference tidligere i 1994 samt i konklusionen fra universitetets undersøgelse senere i 1995.

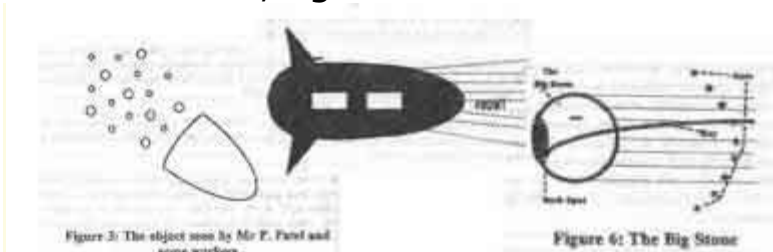
Børnenes besvarelser er således ikke udtryk for deres egne oplevelser, men snarere for psykologen Macks egne fantasier.

Den sydafrikanske ufobølge i 1994

Hvad, der tit bliver overset (eller ignoreres) på nettet, er, at Ariel-hændelsen ikke skete i et lufttomt rum. Den må ses i sammenhæng med en række andre hændelser, som fandt sted samme år.

Fra den 14. september (altså blot to dage før Ariel) var der en såkaldt ufobølge i Sydafrika og Zimbabwe. Denne bølge får en udførlig behandling af Cynthia Hind i selvsamme udgave af *UFO: Afrinews*, hvor også Ariel-hændelsen første gang beskrives. Her kan man se en række tegninger af, hvad folk oplevede. Flere af børnene fortæller faktisk, hvordan de så ufoer før 16. september.

I dag er denne ufobølge forklaret som resterne af den sovjetiske raketopsendelse Cosmos 2290, der på netop dette sted og på denne tid brændte op i atmosfæren. Hvordan mennesker kan opleve brændende vragdele i atmosfæren som værende „rumskibe“, kan man læse om i SUFOI's bog *50 år med ufoer* skrevet af Toke Haunstrup. Men denne sammenhæng var man på daværende tidspunkt ikke klar over, og observationerne udløste derfor en forhøjet interesse for ufoer i regionen.

Sådan oplevede folk ufoerne over Zimbabwe i 1994 under ufobølgen. I virkeligheden var det resterne af Cosmos 2290, der brændte op i atmosfæren over Sydafrika. Tegninger i Cynthia Hinds „UFO Afrinews“.

Det var bl.a. dette, som fik Mack til at besøge Sydafrika og Zimbabwe to måneder senere. Da børnene havde deres ufooplevelse den 16. september, var ufoer og flyvende tallerkener således ikke noget ukendt begreb for dem. Snarere tværtimod. Hvis man tvivler, kan man blot lytte til det, de selv siger.

Emily B siger fx, at „alle sagde, det var ufoer“, og her snakker hun om de børn, som kom løbende ind fra skolegården. Det er således ikke rigtigt, når det nogen gange hævdes, at børnene var upåvirkede af moderne ufoforestillinger, som de fx fremstilles på tv.

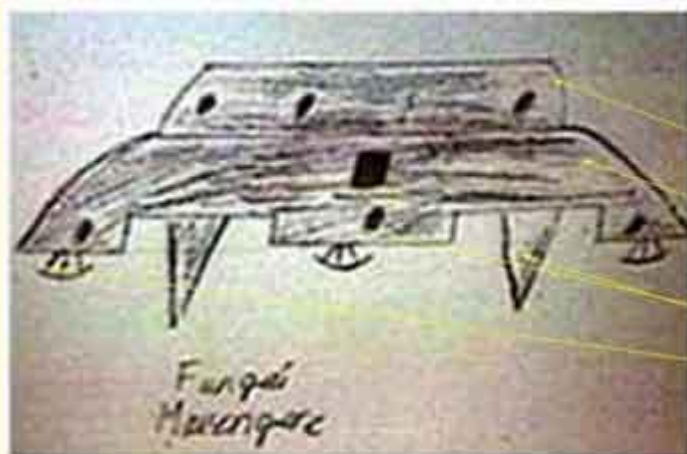
Børnene på Ariel School boede ikke, som det nogle gange fremstilles, ude i bushen. De gik på en privat skole og tilhørte en relativt velstillet overklasse med adgang til datidens moderne medier såsom radio og tv. Ariel lå heller ikke langt fra hovedstaden Harare. Børnene blev kørt i skole af deres forældre eller kørte i skolens bus. Flere af børnene refererer under deres interviews til tv og film. Og dette gælder i endnu højere grad, da Mack besøgte skolen 2 måneder senere.

Forinden havde Mack været i Sydafrikas hovedstad, Johannesburg, hvor han havde holdt tale og besvaret mange spørgsmål på Radio 702. På det kendte tv-program „AGENDA“ optrådte han sammen med Credo Mutwa, en berømt afrikansk healer, medicinmand og ikke mindst ufo-kontaktperson. Herefter rejste Mack til Zimbabwe, hvor han optrådte på hele to radioprogrammer og endnu et tv-program.

Den 30. november holdt han en tale i den lokale sportsklub i Harare, altså meget tæt på Ariel School, hvor fremmødet var dobbelt så stort som forventet.

Alt dette bliver beskrevet af Cynthia Hind i hendes artikler i *UFO Afrinews*, med tilføjelsen at „mange skjulte erindringer blev afdækket“. Først herefter rejste Mack videre til Ariel School.

Man må nødvendigvis spørge om, hvor mange af Ariel Schools lærere, forældre og måske endda børn, der deltog i mødet i Harare og herefter påvirkede vidnerne med Macks kendte holdninger til telepati og ikke mindst økologi og bevaring af planeten. Det er slående, at disse synspunkter *ikke* er at finde hos Cynthia Hind, men kun findes i filmen af interviews foretaget af Mack. Meget tyder således på, at børnene var påvirket af ufo-historier før Macks interviews, men sikkert også i en vis udstrækning før selve hændelsen.

Ariel case witness drawing

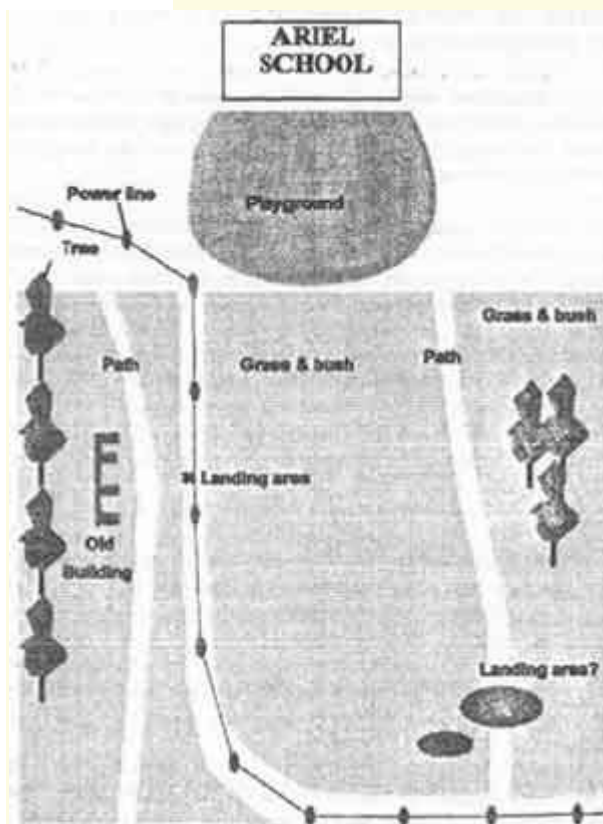
Nogle har lagt mærke til, at en af børnetegningerne af den flyvende tallerken minder meget om rumfartøjerne i filmen „The Invaders“.

Mulige forklaringer

Man må selvfølgelig i sidste ende spørge sig selv, hvad det i virkeligheden var, børnene så. Der findes mange forslag.

På nogle tegninger minder den flyvende tallerken mest om en campingvogn med tv-antenne på taget.

En tegning af området ved Ariel School i „UFO Afrinews”. Læg mærke til elledningerne.

Flere har lagt mærke til, at nogle af tegningerne af objektet, især dem med en „dør”, minder meget om en moderne campingvogn. Andre har lagt mærke til, at beskrivelsen af „personen” med det lange hår, minder om Max Fenig i tv-serien „Strengt fortroligt” (X-Files), som var meget populær i 1994.

Cynthia Hind burde have undersøgt, hvilke film med ufoer der i dagene umiddelbart før og efter hændelsen var blevet vist på tv.

Andre igen har bidt mærke i den fløjtende lyd og børnenes beskrivelse af noget, der bevæger sig på siden, og noget der bevæger sig på toppen, hvilket sammen med beskrivelsen af en dør og vinduer i siden kunne minde om beskrivelsen af en helikopter.

Beskrivelsen af personen med de „store, sorte øjne” kunne være en helikopterpilot med flyverhjelme. Nogle af børnene siger, at objektet fulgte de elledninger, som man også kan se på Cynthia Hinds tegning over området i hendes artikel. Måske var det en helikopter, som inspicerede disse ledninger?

Måske så børnene i virkeligheden en (omvendt) luftspejling af noget, der skete endnu længere væk, men som blev forvrænget i den afrikanske varme.

Og alle datidens historier om ufoer udløste herefter den angst og det hysteri, som senere beskrives af især lærerne, som var på stedet.

Måske så børnene i virkeligheden ufoen mere som på denne tegning. Men alt for „utydelige” tegninger blev bare sorteret fra.

Orianas tegning. Senere indrømmede hun ikke at have set noget.

Det mest sandsynlige er, at børnene ikke så noget tydeligt. Flere af børnene taler i virkeligheden kun om „lys“, „skygger“ og „glimt“.

Et af børnene bag tegningerne (Oriana F) indrømmede mange år senere, at hun faktisk ikke så noget.

Flere af børnene fortalte, hvordan de først troede, at det var et andet barn eller gartneren, de kunne se i det fjerne, og at det først var, da ordet „ufo“ blev brugt, at panikken og hysteriet bredte sig. Den hysteriske stemning blandt børnene bekræftes af flere af de voksne. Der kan næppe herske tvivl om, at netop børnenes følelser på tidspunktet har haft betydning for deres senere opfattelser.

Et andet barn (Shelley T) fortalte, hvordan nogle af børnene havde løjet om deres oplevelser for at komme på tv. Hun havde selv været på stedet, medens de andre børn pegede ud i det fjerne, og det, de pegede på, var så langt væk, at det for alle ville være umuligt at se noget tydeligt.

Helikopterforklaringen

Rigtig mange detaljer i børnenes beskrivelser peger på, at de faktisk så en helikopter. Nogle af beskrivelserne af „personen“ ligner umiskendeligt beskrivelsen af en helikopterpilot med enten flyverhjelm eller meget store solbriller.

Beskrivelsen af „objektet“ peger i samme retning. På flere af tegningerne kan man se både dør og vinduer (Lisa) præcis som hos en helikopter med siden til. Flere af tegningerne har en hel række vinduer. En dreng lagde mærke til, hvordan en „ting“ bevægede sig ude på siden (halerotoren?), medens en anden „ting“ løb frem og tilbage på toppen (hovedrotoren?). Nogle af børnene taler om en „fløjten“ eller en „snurrende“ lyd, som let kunne stamme fra en landende eller lettende helikopter. Andre steder i beskrivelserne tales der om en „blæst“, som pludselig optrådte under hændelsen. Alt dette er i virkeligheden en ganske god beskrivelse af en helikopter, der lander eller letter.

Selvfølgelig ligner ingen af tegningerne præcist en helikopter. Men objektet var også ret langt væk, og børnenes opgave lød temmelig sikkert på at tegne „ufoen“. Man glemmer let, at børn (som andre mennesker) ikke fungerer som små kameraer!

Børnene fortæller også, hvordan objektet (nogle af børnene taler her om flere objekter) fulgte de elledninger, som forløb ganske tæt på skolen. Var det en helikopter, som var ude for at inspicere disse ledninger? Måske piloten blev tissetrængende, og det var grunden til, at han landede? Da han så, at han blev iagttaget af en flok skolebørn, kom han på andre tanker og skyndte sig tilbage til luftfartøjet.

Luftvåbnet i Zimbabwe har flere helikoptertyper, som kunne passe på beskrivelsen. Russiske kamphelikoptere af typen Hind (Mi-24/35) og transporthelikoptere af typen Hip (Mi-8) virker ved første øjekast som oplagte kandidater pga. rækken af vinduer på siden. Desværre blev de først anvendt i 1998.

Mere sandsynlige muligheder er de mindre helikoptere af typen Alouette 3 og Agusta Bell AB 212/412. Disse typer havde i 1994 været i brug i mange år.

En anden mulighed kunne måske være Aerospaziale Super Puma. Denne store helikopter blev officielt først leveret nogle måneder inde i 1995 som et meget luksuriøst transportmiddel for præsident Mugabe. På grund af den ekstremt høje anskaffelsespris, var det et meget kontroversielt køb. I 2009 købte Mugabe endnu en stor transporthelikopter til personlig transport (en Mi-6), og det kom frem, at den havde foretaget hemmelige testflyvninger i Zimbabwe i tiden, inden den blev taget i brug. Det virker sandsynligt, at man har gjort noget lignende før anskaffelsen af Super Puma i 1995. Også pga. kritikken af de høje omkostninger. Måske var det denne helikopter, som børnene så?

Man kan gøre sig mange spekulationer i denne sag. På nettet kan man således se påstande, der går ud på, at de manglende tegninger faktisk forestiller en helikopter, men at disse tegninger af samme grund er blevet fjernet af ufologerne under sorteringen. Sådanne spekulationer kunne let have været undgået, hvis Cynthia Hind og John Mack havde udvist blot en smule grundighed i deres undersøgelser.

En af Mugabes Super Puma-helikoptere under et besøg i Malawi. Mugabes Super Puma-helikoptere – han endte med at købe to – ligger i dag stille pga. mangel på reservedele. Læg mærke til døren og rækken af vinduer.

En ufomyte tager form

Uanset alle fornuftige indvendinger bliver Ariel-sagen i dag af mange ufologer fremstillet som et uimodsigeligt bevis for, at vi i dag får besøg af rumvæsner. Ufologen Randall Nickerson har i flere år samlet materiale om Ariel-hændelsen. Han har rejst i regionen, opsøgt de nu voksne vidner, som i dag er spredt over hele verden, og har åbnet en side på Facebook, hvor man kan læse sidste nyt om hans dokumentarfilm om sagen.

Ifølge det sidste nye udkommer dokumentarfilmen næste år. Og det har faktisk været påstanden de seneste 8 år! På Facebooksiden bliver man også opfordret til at donere penge til sagen mod at få tilsendt baseball-huer og bluser med reklame for projektet. Som det ses af traileren til filmen skulle der være nye hidtil usete filmklip fra 1994 kombineret med helt nye interviews af vidnerne. Når (hvis?) filmen udkommer, vil det selvfølgelig være spændende at se, om der er noget nyt.

Randall Nickerson har arbejdet på en dokumentar om hændelsen i flere år.

Emily Trim er i dag kunstmaler.

En kvinde ved navn Emily Trim, som var et af børnene på Ariel School, rejser rundt til forskellige ufokonferencer med sin historie. Ifølge hende selv befandt hun sig kun nogle få skridt fra væsnet. Hun faldt på knæ og kunne nu se, hvordan væsnets ansigt skiftede mellem en løves og et rumvæsens. Hendes tale er meget emotionel, og hun græder undervejs. Hun fortæller også, hvordan hun fører samtaler med en magisk sommerfugl. Pudsigt nok har tilsyneladende ingen af de andre børn lagt mærke til, at en af deres kammerater var så tæt på!

Under alle omstændigheder kan man lære rigtig meget af Ariel-sagen. Om ikke andet, så om hvordan ufologien ikke blot forsøger at afdække begivenheder, men i nok så mange tilfælde tværtimod forplumrer og ikke mindst forvrænger begivenheder for at få os til at tro på en bestemt udlægning.

Som i så mange andre sager er ufologerne selv med til at skabe de „fakta“, de fremholder som bevis for sandhedsværdien af deres

egne udsagn. Nogle gange minder ufologien om et udsagn fra den tyske filosof Friedrich Nietzsche: *„Og når du kigger længe nok ned i en afgrund, ender det med, at afgrunden stirrer tilbage.“*

Kilder:

En stor tak til Gilles Fernandez fra Frankrig, som har en ph.d. i kognitiv psykologi, for uundværlige links og informationer. Den første kilde er en henvisning til hans artikel om Ariel sagen på hans blog. Fernandez bygger en stor del af sine informationer på Nab Lator, som er en anonym leverandør af informationer på Reality Informed. Nab Lator var en af dem, der ligeledes var med til at afsløre *The Roswell Slides* som rent snyd.

skepticsversustheflyingsaucers.blogspot.dk/2016/06/rencontre-rapprochee-ariel-school-ruwa.html,

www.youtube.com/watch?v=pKC11SDnog,

www.youtube.com/watch?v=iBxSzmHENj8,

www.ufoevidence.org/cases/case127.htm,

www.realityuncovered.net/forum/viewtopic.php?f=13&t=2007,

badufos.blogspot.dk/2012/02/skeptic-at-2012-international-ufo-27.html,

badufos.blogspot.dk/2016/03/a-skeptical-look-at-25th-annual.html,

<http://www.sacseti.co.za/blog/2014/07/29/cynthia-hind-south-african-ufologist/>,

www.das-ufo-phaenomen.de/literatur/englisch/hind-cynthia/,

www.educatinghumanity.com/2014/11/children-ufo-aliens-africa.html,

www.ufoevidence.org/documents/doc1905.htm,

[www.csicop.org/si/show/exploring mind memory and the psychology of belief](http://www.csicop.org/si/show/exploring_mind_memory_and_the_psychology_of_belief),

www.youtube.com/watch?v=onM64rhkg4s,

[en.wikipedia.org/wiki/John E. Mack](http://en.wikipedia.org/wiki/John_E._Mack),

altereddimensions.net/2013/zimbabwe-school-mass-ufo-sighting-children-saucer-shaped-ufo-alien-sighting,

www.youtube.com/watch?v=XxQNTaHKdEs,

earthmysterynews.com/2016/06/21/zimbabwe-ufo-child-conactee-speaks-publicly-for-the-1st-time/,

www.youtube.com/watch?v=4rnUehcuxW8,

badufos.blogspot.dk/,

www.roswellslides.com/the-roswell-slides/ og

<http://www.thezimbabwedaily.com/zimbabwe/4291-mugabe-buys-worlds-most-powerful-helicopter.html>.